

AUTHORITY AND AUTONOMY: EDUCATIONAL CHALLENGES IN A WORLD OF PERSONAL CHOICE

Jacob J. Schacter

Yeshiva University in Israel ATID

November 22, 2005

Robert Bellah, et. al., Habits of the Heart: Individualism and Commitment in American Life (Berkeley, 1985), 220-21.

Abraham R. Besdin, Reflections of the Rav (Jerusalem, 1979), 143.

Erica Brown, "Sincerity and Authenticity in Teaching," *The Torah u-Madda Journal* 11 (2002-2003):264-72.

Jerome E. Carlin and Saul H. Mendlovitz, "The American Rabbi: A Religious Specialist Responds to Loss of Authority," in Jacob Neusner, ed., *Understanding American Judaism: Toward the Description of a Modern Religion* (New York, 1975), 166-67.

Steven M. Cohen and Arnold M. Eisen, *The Jew Within: Self, Family and Community in America* (Bloomington, 2000), 2-3.

David Elkind, All Grown Up & No Place to Go: Teenagers in Crisis (Reading, 1984), 109-12.

Nehama Leibowitz, Studies in Bereshit (Genesis) (Jerusalem, 1974), 194-96.

Shalom Rosenberg, "Emunat Hakhamim," in Isadore Twersky and Bernard Septimus, eds., Jewish Thought in the Seventeenth Century (Cambridge, 1987), 285-341.

R. Joseph B. Soloveitchik, "A Tribute to the Rebbitzen of Talne," *Tradition* 17:2 (1978):77.

Isadore Twersky, "Religion and Law," in *Religion in a Religious Age* (Cambridge, 1974), 69-71.

Joel B. Wolowelsky, "Kibbud Av and Kibbud Avot: Moral Education and Patriarchal Critiques," Tradition 33:4 (1999):35-44.

Today religion in America is as private and diverse as New England colonial religion was public and unified. One person we interviewed has actually named her religion (she calls it her "faith") after herself. This suggests the logical possibility of over 220 million American religions, one for each of us. Sheila Larson is a young nurse who has received a good deal of therapy and who describes her faith as "Sheilaism." "I believe in God. I'm not a religious fanatic. I can't remember the last time I went to church. My faith has carried me a long way, It's Shellaism. Just my own little voice." Sheila's faith has some tenets beyond belief in God, though not many. In defining "my own Sheilaism," she said: "It's just try to love yourself and be gentle with yourself. You know, I guess, take care of each other. I think He would want us to take care of each other." Like many others, Sheila would be willing to endorse few more specific injunctions. We will return to Sheila later in this chapter, for her experience and helief are in some ways significantly representative. But first we must consider how it came about that "Sheilaism" somehow seems a perfectly natural expression of current American religious life, and what that tells us about the role of religion in the United States today. How did

Cohen and Elsen

The principal authority for contemporary American Jews, in the absence of compelling religious norms and communal lovalties, has become the sovereign self. Each person now performs the labor of fashioning his or her own self, pulling together elements from the various Jewish and non-Jewish repertoires available, rather than stepping into an "inescapable framework" of identity (familial, communal, traditional) given at birth. Decisions about ritual observance and involvement in Jewish institutions are made and made again, considered and reconsidered, year by year and even week by week. American Jews speak of their lives, and of their Jewish beliefs and commitments, as a journey of ongoing questioning and development. They avoid the language of arrival. There are no final answers, no irrevocable commitments. The Jews we met in the course of our research reserved the right to choose anew in the future, amending or reversing the decisions made today, and defended their children's right to do so for themselves in turn. Personal meanings are sought by these Jews for new as well as for inherited observances. If such meanings are not fashioned or found, the practices in question are revised or discarded—or not undertaken in the first place.

Elkind

Authority Markers

Another important marker of a teenager's place in the social order is his or her place vis-à-vis adult authority. True authority is based upon superior competence, wisdom, and experience. Power, in contrast, is based upon superior force. A number of recent changes in our society have undermined the authority of both parents and teachers, the two classes of adults with whom teenagers interact the most. When these adults lose their authority, their claim to superior competence, wisdom, and authority, teenagers lose an all-important marker of their place in the social order.

In many ways, the next two chapters deal with the contemporary decline in the authority of both parents and teachers. Those chapters, however, are concerned with the specific unplacing effects of declining adult authority in the contemporary family and school. Here we need to recognize its marker quality and that it can be looked at as another way in which the society as a whole is becoming homogenized with respect to age and authority. Such homogenization deprives teenagers of still another important marker of their once-special status.

It is not only parents whose authority has declined in rece times. The authority of teachers has diminished as well. $\$

Relations between the lay public and the teaching profesion . . . changed in significant ways. In the 1940's, few teacers belonged to a union; strikes were uncommon; administrators were powerful within their school building or the district and in hiring, promoting and assigning teacher Though their pay was low, teachers had more education the did the parents of their students and commanded the respet that went with the authority they wielded. Teaching attracted number of gifted women, for whom career opportunities were limited. In some communities, there were substantic restrictions placed on teachers' behavior; as models for the community's youth, teachers were expected not to smoke drink or otherwise set a bad example. 17

It is hardly necessary to compare that description with wh obtains for teachers today. There has been a radical change the respect and authority that were once accorded teachers l both students and parents.

שנאמר לא תתעמר בה ווושלא ישתמש בה: ז לא רצתה להתגייר מגלנלין עמה שנים עשר חדש. לא

רצתה מקבלת שבע מצות שנצמוו בני נח ומשלחה

לנפשה. והרי היא ככל הגרים התושבים. ואינו נושאה

שאסור לישא אשה שלא נתגיירה: דֹן נתעברה מביאה

ראשונה הרי הולד גר. ואינו בנו לרבר מן הדברים

מפני שהוא מן העכו"ם. אלא בית דין ממכילין אותו על

דעתם. והמר מביאה ראשונה של יפת תואר היתה.

אבל אכשלום גולד מאחר הנישואין, נמצאת תמר אחות

אבשלום מאמו ומוחרת להנשא לאמנון. ויזוכן הוא אומר דבר נא אל המלך כי לא ימנעני ממך: מן יפת

תואר שלא רצתה להניח ע"ז אחר השנים עשר חדש.

הורגין אותה. וכן עיר שהשלימה אין כורתין להן ברית ער שיכפרו בע"ז ויאברו את כל מקומותיה ויקבלו

שאר המצות שנצמוו בני נת. שכל עכו"ם שלא קבל

מצות שנצמוו בני נה הורגין אותו אם ישנו תחת ידינו:

י משה רבינו לא הנחיל התורה והמצות אלא לישראל.

שנאמר מורשת קהלח יעקב. ולכל הרוצה להתנייר

משאר האומות. שנאמר ככם כגר. אבל מי שלא רצה

אין כופין אותו לקבל תורה ומצוח. וכן צוה משה רבינו מפי הגבורה לכוף את כל כאי העולם לקבל מצוח

שנצמוו בני נח. וכל מי שלא יקבל יתרנ. והמקבל אותם

הוא הנקרא גר תושב בכל מקום וצריך לקבל עליו

ז לא רצחה להתנייר וכר. דימה רכינו רינה לרץ העבד כדמיחה פרק החולן (דף

מ"ה:) תכנלת מדבר רכוע מ"ה מהלכות מברים: ה נחעב"ה בביאה ראשונה וכר, זה ספוע וכבר הוכחיו בפרץ זה. ומ"ש 650 מ"ד מעכילין אומו הוא כראימא פ״ק דכחובות (נף ״

אומו על דעח בית דין ופירטיי אם אין לו אנ ואמו מגיאחו לשמנייר והא נתי ככי כול דאין ולד זה גן הישראל כלל דבע הגא מן השכריים חינו קרוי כנד ועוד ימכחר דין זה כמשלום פייי

מהלכות הלו נעזרת שוכן שמים: ובוה שכתב ותמר ובר. כך למכו כפרק שני דסנהדרין (דף כ"d.) וכפכתי המלמר

במרוכה פרק זה: מ יפרו הואר שלא וכו וכן עיר שהשלימה וכו שכל עכו"ם וכו. נסנהדרן פ' ד' מימוח (דף כ"ג) רב הונה זרב יהודה זכולהו חלמידי דרב לתרו על שבע מלוח בן נח נסרנ. ול"ם מנה ליה לרכינו דכל ו"ב מדם מקיימין מימה ועודנה עובדת פ"ו דכי המריק בהחום דעבד שלה רנה למול מגלגלין עמו י"כ חדש היינו כשקכל עליו שכע חגות בנרחה מדברי

רמע פ"ם מהלכות מילה: ר משה רבינו לא הנחיל וכו". נפנהדרין פ" ד" מיפות (כף כ"כן..) חמר רכי יותנן עבו"ם פעוסק נפורה מייב מישה פנחמר תורה נוח לנו משם תורפה ולא להם, ומ"ש מכל חם לם רצה וכרי הום מפי דממרים בכמה דוכמי שהיו מקיימין גר מושכ: ובן צוח ובו". ככר כסבמי בסכוך דבולהו מלמידי דרב סכורי על שנע מנות כו נס נסרג: והמהבל אותם וכוי. כרייתה פרק כתרה דע"ו (דף פ"ד:) אי זהו בר הושב כל שקבל עליו שבע מלית שקבלו עליהם בני גם ופסק רבינו כחכמים ותפמע ליה דפ"כ לה פליני רבע ור"מ אלה לי בעי פיקבל פליו מבע מנות או סני בפלא מובתי מדין מכל לכדעו

פנט מנות מו סגי כסם מנטר פיז מני לכים לרך שיקבו בסא מנטר מפיס: וכל המקבל עליו ובר. שם (דף סים.) ממר רכם גד כד מזה ממר רי יחטן גר מוסג שברו עליו ייר מדט ולח מו פרי היח מין שבחות לוחר דסרי כוח כשל עד מים עדים ולח מכלין ולח עורידין כמשים פיד ני דעיין ותנבלר מכלין ולח עורידין כמשים מיד מיד וותנבלר פרכרי רכינו גפרק חה כיון שקכל עליו למול ולם מל הרי סום למין החומום: יא כל השקכל שבע מצות ונודר לעשותן

לא רצתה להתגייד וכו'. יכמות כי החולו וכ"כ בחלכום פכדים: רן תכור סביאה ראשונה נתעברה. ופסקינן לעיל דנכיאה ראשונה מומר הלכן ניוכח הימה ומומרס לאמנון:

מי יפרן תואר שלא רצתה זבו". כנר נחגמר נפרק ששי שאם לא לנו לקנל שבע מנים

כני נה אין שומעין להם אלא הורגין מדיים ושל מהם מידושה דכיון רעינה אומר סדיים ושלמתה לנסשה מכל מקום קמייל. ואתרינן נספר ושלמתה לנסשה ולם לכית אלהיה: רא כל המקבל שבע מצות ובר זה מידי מכמב דוכמי מבידי מומוח העולם ים

להם חלק לעולם הכא:

פ"ט א על ששה רברים נצשוה אדם ובר. פרק ארכע מיתות מ"ר שכע מלוח נלטוו ג"ג לינין וברכח השם ע"ו גילוי עריות הש"ד, לגול ולצר מן החי יכולם! ילף לפו הסם מקרת דינו כי להיים על החדם וכי, והצמרים ליכם יילף לה מהמל מתכל ולת תכמרים וחים ליכם יילף לה מנה כמטר כמג רנינו והם מסמבר: זכן הייה הדבר בבל העולם וכו", כוונח הרחכ"ד ז"ל כהפגמו פכלונרסם הוח בכחיב פקיים מעשר דנחיו ייתן לו מעשר מכל. וצ"ל כי חברהם זכה בכל הרברים הרנוש ומשם נתן לתלכי לדק המעשר, ורכינו לא דלה לפרש כן שהרי אין המעשרום נותנות אלא בנידולי קרקע שלו לפיכך מסט כדברי המנדה שמתרו שינחק הוח שהפרים התפשר שנחתר רמנה כביה מהיו מפה שערים וכן לעם המתרגם ורש"י ז"ל והלמנ"ן ז"ל כפירום החורה שלו, וחע"ם שלח מליהי שנצמוה על המעשר נהדית ביון שהיו ניהגין בו משמע דמניה הית שכן שליו ביטקב כמיב על כן לא יתכלו כדי שרחל את גיד הנשה תתקרת בסיני נאמר אלא שנכתב בתקושו:

וכמלרה

בפני שלשה חברים. וכל המקבל עליו למול ועברו עליו זה *כמן האומות: יא כל המקבל שבע מצות וגוהר העולם. ויש לו חלק לעולם הבא. והוא שיקבל אותן שנים עשר חדש ולא מל הרי לעשותן דכי זה מחסדי אומות העולם. ויש לו הלק לעולם הבא. והוא שקבל אותן ויעשה אותן מפני שצוה בהן הקב"ה כתודה והודיענו על ידי משה רבינו שבני נח מקורם נצמוו בהן. אבל אם עשאן מפני הכרע הדעת אין זה גר תושב ואינו מחסידי אומות העולם ולא מחכמיהם:

2. Authority, as it is most generally understood, has reference to the basic social fact that individuals are differentiated with respect to the possibility of their affecting each other's conduct. The religious specialist is said to have sacred authority because he legitimizes his authority in terms of an ultimate value system and because he is able to affect the behavior of others so that it will be in accordance with this system of ultimate values. There are three aspects of the authority of a religious specialist which should be kept in mind:

(a) The manner in which this authority is legitimated, e.g., by a claim of direct communion with the transcendental order, by ordination from a legitimate representative of the sacred, or by intimate knowledge of the rules governing sacred authority.

- (b) The type or kind of authority that the religious specialist possesses: Imperative authority (characterized by the possibility of applying organized, relatively specific sanctions which include use of coercion), or influential authority, which by hortatory and exemplary conduct involves the imposition of unorganized, diffuse sanctions.
- (c) The extent of the authority of the religious specialist-how many individuals act in accordance with the rules he espouses.

carlin and Mendlovitz

DIR GA.

51: CI SINE 127

להרמח כלב חבו שר כי מסיני כם ולם נחמר לסיני כם : בתחתית ההר. לפי פשוטו ברגלי ככר ומדרשו שנחלב כבר ממקומו ונכפב עליכם כגיגית: (יח) עשו בולו. חין עשן זכ שם דבר שברי נקוד כשיין פחת-מלה לשת פעל כמי המר שמר שמע לכך תרנומו חכן

לו פנאי מאי לאו משום חורה לא משום מורח שבת דרש התוא גלילאה עליה דרב חסרא בריך רחמנא דיהב אוויאן תליתאי לעם תליתאי על ידי תליתאי ביום תליתאי לא קיימתם מה שקבלתם עליכם יש שפי בירדא תליתאי כמאן כרבנן: "רתיצבו במחתיית דהר *איר אברימי בר חמא בר המא מלמר שכפה הקב"ה עליתם את ההר כגינית ואטר להם אם אחם מקבלים התורה מוטב ואם לאו שם תהא קבורתכם א"ר אחא בר יעקב מבאן מודעא רבה לאורייתא אמר יום השםי. מלי שנה זכתים ה' רבא (6) אעפיב הדור קבלוה ביםי ארושורויש ציום נמד ממשה כרחשים: מלמו המתידבתים "קימו וקבלו היהודים "קיימו מה שקובלו כבר "אמר חוקיה מאי דבחים

סָליסלי . משה חליהלי לבשן מדים אַכרן ומשה: ביום חליחאי. לפרישה: סחמים כסר . החם ככר למש : נינים. קובת שמשלק כה שכר: מודעת רבה. שתם יומינם לדין למה להם תשונה שקבלה באונם: בינו מתשורום מחיכת הנם שנעשה להם: דין. חורה: בתחילם.. קדם שמשרו ישרחל נעשה ונשמע : ירחה. שמא לא יקבליה רחור השלם להמ וכהו כוריל: ולכפוף. כשקבלוה: יום הששי. מחד שנת דכחיב הי המיוחד במקום חחר כדהמריי

Tuersky

A tense, distocical relationship between religion in essence and religion in manifestation is at the core of the Iswish religious consciousness—its legal configuration and its historical experiences. Halakah is the indispensable manifestation, and prescribed characterization of an underlying and overriding spiritual essence, a volatile, magnetic and incompressable religious force designated as Indiana. The beside flows from the painted systems fint paraflectation and essence sometimes drift manifestation and essence sometimes drift charact, from the sober recognition that a specially constructed, finely-discled normative system cames replacity religion, minute, or energize interior, finid spiritual funces and motives. Yet, if the system is to remain vibrant it must. It kelakah is a mesus for the actualization and coloration of chileal norms, historical experiences, and theological postulates, these external conformity must be mentured by internal scandility and spirituality. This cornoratio decordantion—prophecy and law, charkens and infibration, mood and mathum, image and reality, normative action and infibration procedure, objective debardinary and subjective costasy—is the true essence of halakah and its ultimate consummation, but this harpornious, munually functifying relationship between law and capanisance is not always attainable, Hence, in short, the thank Heraclibean struggle rather than the placid Hegellan synthesis is the historic and conceptual forces of this stary. When he spirimalizing speculative quest, in philosophic, mystical or pictude terms, is overshadowed, then the hundlence of strophicd patterns of behavior sets off attempts to restore the ideal equilibrium; to see that, action is reflective and deliterate, that the reflections performance is both an expression of as well as ethinous to experience, deep and rich, full and firsh.

R. Solovertchik

A Tribute to the Rebbitzen of Talne

pass on? I admit that I am not able to define precisely the massoretic role of the Jewish mother. Only by circumscription I hope to be able to explain it. Permit me to draw upon my own experiences. I used to have long conversations with my mother. In fact, it was a monologue rather than a dialogue. She talked and I "happened" to overhear. What did she talk about? I must use an halakhic term in order to answer this question: she talked me-inyana de-yoma. I used to watch her arranging the house in honor of a holiday. I used to see her recite prayers; I used to watch her recite the sidra every Friday night and I still remember the nostalgic tune. I learned from her very much.

Most of all I learned that Judaism expresses itself not only in formal compliance with the law but also in a living experience. She taught me that there is a flavor, a scent and warnest to mitzvot. I learned from her the most important thing in the to feel the presence of the Almigaty and the gentle pressure of his hand resting upon my frail shoulders. Without her teachings, which quite often were transmitted to me in silence, I would have grown up a soulless being, dry and insensitive.

The laws of Shabbat, for instance, were passed on to me by my father; they are a part of mussar avikha. The Shabbat as a living entity, as a queen, was revealed to me by my mother; it is a part of torat imekha. The fathers knew much about the Shabbat; the mothers lived the Shabbat, experienced her presence, and perceived her beauty and splendor.

The fathers taught generations how to observe the Shabbat; mothers taught generations how to greet the Shabbat and how to enjoy her twenty-four hour presence.

ויתיצבז ניצפפו מלמד שהיו מתיראין מפני הויקין ומפני הוועות מפני הרעמים ומפני הברקים הבאים,

בתתחית ההר, מלפר שנתלש ההר ממקומו וקרבו ועמדו תחתין שנאסר ותקרבון ותעמדון תחת ההר עליהם מפורש בקבלה יונתי בתנוי הסלע ונו' הראיני את מראיך אלו שתים עשרה מצבה לשנים עשר שבטי ישראל השמיעיני את קולך אלו עשרת הדברות כי קולך ערב לאחר עשרת הדברות ומראך נאוה ויקרבו כל העדה ויעמדו

B.00 ~

Character education of the student begins with an acceptance of the uniqueness of the teacher. The teacher must be at home with the existential joy and pain of his individuality, not hide from it. Although it is impossible to communicate utter solitude to another, it is not impossible to articulate that a teacher can be both traditional and autonomous. Nor is it difficult to convey that a teacher is not a completed, perfect being but is still himself part of a learning community. Role models who are not afraid to show their own struggles are no less role models; they may, in fact, show the student a good deal more about personal growth.

It is easier to hide from individuality when the teacher and student both live by the same code of law and ethics. But what will ultimately make an impression upon the student is the individual recipe that the teacher created for his or her Judaism, the unique personal interpretation that the teacher struggled to arrive at in his hours of "utter solitude."15 As more and more educational institutions in the Orthodox community strive to create codes of dress, speech and behavior that are easily mimicked, the teacher's task becomes more daunting. Where the language of convention flattens, dulls and provides a slip-in identity for students and teachers alike, the teacher must resist and instead show his students what they will learn with time if they do not learn it in a classroom-humanity compels complexity. The teacher can offer up this complexity in the searching portrait he offers of himself or he can resort to cliches and social norms, all the while denying intellectual and spiritual ferment. Instead of a self-confident sense of arrival, the teacher can present character education as a process or journey which she herself is still engaged in and to which she invites the student to join. The invitation to be part of this process can cut the form of an enriching diagonal line upon which both student and teacher find themselves, rather than the vertical ascension of the student to the height of the teacher.

כיון שראה שלא קיבלו ממנו, הלך ונעשה לפניתם נתר גדול. מיד ירד אברהם לתוך המים והגיעו עד ברכיו. אמר לנעריו: באו אחרי! ירדו אחרין. כיון שהגיעו עד ברכיו. אמר לנעריו: באותה שעה תלה אברתם עיניו שהגיעו עד חצי הגהר, הגיעו המים עד צוארו. באותה שעה תלה אברתם עיניו לשמים. אמר לפניו: רבונו של עולם, בחרתני ונגלית לי ואמרת לי אני יחיד ואתה יחיד, על ידך יוודע שמי בעולמי, והעלה יצחק בנך לפני לעולה – ולא עיכבתי והריני עוסק בציוויך, ועכשיו באו מים עד נפש. אם אני או יצחק בני טובע – מי יקיים מאמרך? על מי יתייחד שמך? אמר לו הקב"ה: חייך שעל ידיך יתייחד שמי בעולם! מיד גער הקב"ה במעיין ויבש ועמדו ביבשה.

As soon as he saw that Abraham was not to be moved, he went and assumed the form of a large river. Forthwith Abraham plunged into the waters which reached as far as his knees. He said to his young men, Follow me. They plunged in after him. As soon as they reached midway, the waters came up to his neck. At that moment, Abraham cast his eye heavenward and said before Him: Lord of the Universe, Thou didst chose me, and revealed Thyself to me and said to me: 'I am one and thou art one. Through thee shall My name become known in My world, so offer up Isaac thy son before Me for a burnt offering. I did not hold back and behold I am engaged in Thy command, but now the waters are endangering life itself. If Isaac or myself doth drown-who will fulfil Thy word? Who will proclaim the unity of Thy name? Said the Holy One blessed be He to him: By thy life! Through thee, shall the unity of My name be proclaimed in the world. The Holy One blessed be He forthwith rebuked the spring and the river dried up and they stood on dry ground.

(Tanhuma)

"ייקם וילך": קידמו השטן בדרך ונדמה לו בדמות זקן. אמר לו: לאן אתה הלך: אמר לו: לאו אתה הלך: אמר לו: ומי שהולך להתפלל למה אש ומאכלת בידו ועצים על כתפוז אמר לו: שנא נשהה יום או יומיים ונשחט !נאפת ונאכל! אמר לו: זקן! לא שם הייתי כשאמר לך הקב"ה "קח את בנך..." וזקן כמוך ילך ויאבד בן שניתן לו למאה שנה: (נוסח הילקוט: סבא! אבד לבך! בן שניתן לו למאה שנה: (נוסח הילקוט: סבא! אבד לבך! בן שניתן לך למאה שנה – אתה הולך לשחטו:) אמר לו: על מנת כן. ואם מנסה לך יותר מכן, תוכל לעמוד! אמר לו: ויותר. אמר לו: למחר יאמר לך: שופך דם אתה, ששפכת דמו: אמר לו: על מנת כן...

"And rose up and went"—The Saian accosted him and appeared to him in the guise of an old man. The latter asked him: Whither goest thou? Abraham replied: To pray. Said the Saian: If a man going to pray, why the fire and the knife in his hand and the wood on his shoulder? Abraham answered: Peradventure we shall tarry a day or two, slaughter, cook and eat. Said he: Old man! Was I not there when the Holy One blessed be He did say to thee: "Take thy son..." Notwithstanding an old man the likes of thee will go and put away a son vouchsafed him at the age of a hundred! (Yalkut: Gaffer! Thou'rt out of thy mind! Gone to slaughter the son given to thee at an hundred year!) Abraham replied: Just for this.— And if He tries thee more than this, canst thou withstand it? Said he: And more. The Saian retorted: Tomorrow He will tell thee, a shedder of blood art thou for shedding his blood! Abraham replied: Just for this.

Leibouitz, p. 196

What is the significance of this dialogue which constitutes, as in many similar cases, a symbolic representation of an internal struggle? The voice of the tempter in the guise of an old man is none other than the promptings of Abraham's own heart during those three momentous days. One by one doubts assail himthe voice of the tempter. First his paternal instinct: "the son given thee at an hundred year?" The voice of conscience: "Tomorrow He will tell thee, A shedder of blood art thou . . ." voice of the one who was familiar with the ways of serving his creator can be detected in the question: "If a man going to pray, why the fire and knife in his hand." In other words, does prayer involve human sacrifice? These are all the promptings of the tempter. As soon as he saw that Abraham was not be moved he assumed the form of a large river. What does this signify? The objective difficulties that block a person's path, I wanted to do it but I was prevented by circumstances beyond my control. The Sages pictured it as a natural obstacle-a river (in modern parlance: the bus or train was late etc.). Could Abraham have reached mount Moriah if a river stood in his path? But he who really desires to fulfil his duty is deterred by nothing, goes just the same "just for this," and plunges into the river even as far as his neck.

directed was already an NON TWN 129 a wrong in which he sinned", and that need not have misled us, or worried us. The Torah never presents our great men as being perfect, it deifies no man, says of none "here you have the ideal, in this man the Divine became human". Altogether it puts the life of no man before us as the pattern out of which we are to learn what is right and good, what we have to do, what refrain from doing. Where the Word of God would set a pattern before us for us to imitate, it places no man born of dust, there God says "Look at Me, imitate Me, wander in My Ways". We are never to say: This must be right for did not so-and-so do it! The Torah is no "collection of examplease it did occur.

The Torah never hides from us the faults, errors and weaknesses of our great men. Just by that it gives the stamp of veracity to what it relates. But in truth, by the knowledge which is given us of their faults and weaknesses, our great men are in no wise made lesser but actually greater and more instructive. If they stood before us as the purest models of perfection we should attribute them as having a different nature, which has been denied to us. Were they without passion without internal struggles, their virtues would seem to us the outcome of some higher nature, hardly a merit and certainly no model that we could hope to emulate. Take, for instance Moses's may. Did we not know that he could also fly into a passion, his meekness and modesty would seem to us to be his inborn natural disposition, and lost to us as an example. Just his שמעו נא המודים gives his שנוה its true greatness, shows it to us as the result of a great work of self-control and self-ennoblement which we all should copy because we all could copy. The Torah also shows us no faults without at the same time letting us see the greater or lesser evil consequences. From our great teachers of the Torah, and truly מבב"ז can be reckoned amongst the very greatest, we would accordingly learn that it may never be our task to whitewash the spiritual and moral heroes of our past, to appear as apologists for them. They do not require our apologies, nor do such attempts become them. Truth is the seal of our Torah, and truthfulness is the principle of all its true and great commentators and teachers. All this, if we would have to say with ן"במנ"ן: חטא אברהם אבינו חטא גדול בשגנה.

בראשית כו תולדות

CHAPTER XXVII

V. 1 As repeatedly remarked, we follow the opinion of our sages, and do not consider it our task to be apologists for our great men and women, just as the Word of God, the Torah itself never refrains from informing us of their errors and weaknesses. If Rebecca brought it about that Jacob deceived his father, it says quite unequivocally אבר במרמה במרמים במרמים להוא במרמים במרמי

روز مراهادر کور

(י) ניאמר... שפחתך בידך, אע"פ ששככה בחיקי, שפחתך היא ככתחלה ויש לך רשות עליה לרדותה אם תעשה אליך דבר שלא כהוגן, כי שפחתך היא ורשותה בידך ולא תקבל ממני כמר שתקבל ממך והנגי מוחל לך כבורי. ותענה שרי, עשתה עמה יותר מדאי ועבדה בה בפרך, ואפשר שהיתה מכה אותה ומקללת אותה ולא היתה יכולה לסבול וברחה מפניה. ולא נהגה שרי בזה לא מרת מוטר ולא מרת חסידות; לא מוסר כי אף על פי שאברהם מחל לה על כבודו ואמר לה: עשי לה הטוב בעיניך, היה ראוי לה למשוך את ידה לכבודו ולא לענותה, ולא מידת חסידות ונפש טובה, כי אין ראוי לאדם לעשות כל יכולתו במה שתחת ידו. ואמר החכם⁴⁰: "ומה נאה המחילה כעת היכולת". וזה שעשתה שרי לא היה טוב בעיני האל, כמו שאמר המלאך להגר: כי שמע ה׳ אל עניך (פסוק י). והשיב לה ברכה תחת עניה. ואפרם לא מנע שרי מלענותה אף על פי שהיה דע בעיניו משום שלום הבית. וכל זה הסיפור נכתב בתורה לקנוח אדם ממנו המרות הטוכות ולהרחיק הרעות.

81 millon 8 /2N7

י) ויהי רעב כארץ. הנה אברהם ידד למצרים מפני הרעב לגור שם להחיות נפשר כימי הבצורת³⁷ והמצרים עשקו אותו חנם לקחת את אשתר, והקב"ה נקם נקמתם בנגעים גדולים והוציאו משם במקנה בכסף ובהב, וגם צוה עליו פרעה אנשים לשלחם. דמז אליז כי בניו ירדו מצרים מפני הרעב לגור שם בארץ המצרים ידעו להם ויקחו מהם הנשים³⁸, כאשר אמר וכל הכח וחירן (שמות א כב). והקב"ה ינקום נקמתם בנגעים גדולים עד שיוציאם בבסף ווהב וצאן ובקר מקנה כבד מאד³⁹. והחזיקו בהט שלתם מן הארץ et. לא נפל דבר מכל מאורע האם שלא יתיה בנים. והענין הזה פרשחהו כבראשית רכה 41. רבי פנהס בשם יבי אושעיא⁴², אמר הקב״ה לאכרהם צא וכבוש את הדרך לפני מיך. ואתה מוצא כל מה שכתוב באברהם כתוב בבניו, באברהם כחזב ויהי רעב בארץ, בישראל כתיב כי זה שנתים הדעב בקרב מצרץ (להלן מה ו). ודע כי אכרהם אבינו חטא חטא גדול בשגנה שתביא אשתר הצדקת כמכשול עון מפני פחדו פן יהרגוהו. והיה לו לבטוח כשם שיציל אותו ואת אשתו ואת כל אשר לו כי יש באלהים כת לעזור ולהציל, גם יציאתו מן הארץ שוצטווה עליה בתחילה מפני הרעב עון אשר חטא. כי האלהים כרעב יפדנו ממנת, דעל המעשה הזה נגצר על זרעו הגלות בארץ מצרים ביד פרעה 44 במקום המשפט שמה הרשע 44 והחטא.

ואחדו שאין יסל לקבל פסוד . דכיון המפנוה בביח דין ולקה קלה כני ליה בהכי אבל לא לקה אלא אמרוהו לארבטים והזרו ואמרו שאין יסל לקבל כולם לא מפסר הדין המשונה עם המשל החרו ואמרו שמים לקבל כולם לא מפסר האיר ואמרו אמרו אינו וכב פינו לא להיה אמרים האיר את והכי פינו לא להיה אמרים האיר לא היה ביל אותר האמן: לבלף כמה ספשא שאר איביר. כמה שמים האל מיין לקבל ארבטים ומרו (ו) ואמרו שאין יסל פיטרין איפי אמיי האיר לא שני ביל לקה ללא היה ביל אותר האמן לא של האור האמרים לאבירות היה הייל בינו אמרינוני לאבירות האור האמרינוני לאבירות האורה האמרינוני לאבירות האורה האמרינוני לאבירות האורה האמרינונים לאבירות האורה האמרינונים האמרינונים לאבירות האורה האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים האמרינונים לאבירות האמרינונים האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים האמרינונים האמרינונים האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים לאמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים האמרינונים האמרינונים לאבירות האמרינונים לאבירות האמרינונים האמרינונים האמרינונים האמרינונים האמרינים האמרינונים האמרינים האמרינונים האמרינים האמרי חורה אור וה"ל בין שלמרוהו למרבעים בין

דת דתמדומו ליומי. (ה) כו ביום שחמלוהו להכל מזכו וחמדותו שלה יוכל אז אמרה מתני׳ דלוקה דאי לא לקי אולינן בתר אומד הראשון וגמהין לו עד שיברית וילקה כמו שהמדוכו הכל הם המדוכו חומד שני למתר שמה הכחים החר הרחשה ואלינן בחר האחרון ופעור שהרי אחרום שחין ישל ללקוח כלל זכן מדינה סיפה המדוכי מחחלה לקבל "ח ובו ביום חמרומו נקבל כולם אזלים בחר השרי ולוקה אם לא לקה כבר כל היים ובריימה בהמדורו כיום חמרון חבל חומד רחשון סיה סעות וחולים בתר בתרח:

ואמדו שאין יכול לקבל ארבעים פמור "אמרוהו לקבל שמתה עשרה ומשלקה אמרו שיכול הוא לקבל ארבעים פמור: גכו מיש אי כחיב ארבעים במספר הוה אמינא ארבעים בכניינא השחא רכתיב במספר ארבעים מגין שהוא סוכם את הארבעים אמר רבא כמה מפשאי שאר אינשי *רקייםי סקמי ספר תורה ולא קיימי מקמי נברא רבה האילו בסיח כתיב ארבעים ואתו רבגן בצרו חדא: רבי יהודה אומר ארבעים שלימוח *וכו': אמר ר' יצחק באי מעמא דרבי יהודה דכתיב "מה המכות מיף שוין של לפנ מענים ואם לא לקה האלה בין יריך ואכר אשר הכתי בית מאהכי ^ ורבנן ההוא בתינוקות של בית רכן הוא רכתיב: אין אומרין אלא במכות הראויות

שאמרומו לשמונה עשרה לא עברינן ליה חלח חומר רחשון וקשה כין מרישה וכין מסיפה: הה החפרם ליותי". מסגיתין כחמדוהו ליומיה לקבל מ' או שמוכה עשרה והלכך כי חזרו והמדו בו ביום שחין יכול לקבל הו יכול אינלאי מילתא דאימד שלהם לא סיה כלום כיון דט כיום סתרו כל מה שתמרו שהרי זה לא נשתנה ולא הכחים כשהות מועם כזה וים לומר דהם טעו באומד הלכך כי אמרו תחלה לתרכעים וחזרו ותמדו בו ביום כרי הוא כמי שלא אמרוהו כלל ועכשיו הוא דמעיינו בריניה ואמרו אין יכול וממתיכין לו עד שיברית ויהיו תומדין

פ"ו מצו דוד

משסט שיוך לימר מלכות מפי משחר כרכר כי ושם זכ רמים כחן שחיו לחמר חם

חמר מלך מיסב נרקס ומשפק וכ"ם דפת כר" והנ"מ מכל בסור פנונו כתב בכי כ"ם שלרוך לחזור ושם פיסר סדין וכיכ ספוי וסרחים בספים דכרכות ורל דים פילוק חס" מסטת מלך חוסב לרקם ומשפע

דככל השנה חן כמשסם פיקר מנח כלרקי

שיקר ולכך הקדיום לדקה למשפט הכל

מריה מל יסיב המשפט פיקר ולכך לח

תוכיר לרקם . ושור כל דים הפרש כיניהם

יסים שש חלום כין כומנים דונמי לרכר פור של מקס דיש לה יום מונכו נישינת

כלו שישכים מפומם מכו נפור סימים אין יושנים אל"כ כלים כני ארם ומכקשים

שישנו ויחומ ניניכם כ"ם ככ"ר שלמעלה

דככל סשכם פון יושבים לדין מפיכ מכקשים

ממנו ית' סממ' שים קסרונ של מד"מר ופ"ו

חמר ככל סשנה מלך חוכב לרקה ומשפט

את קים הלכות תפלה

עו

:37

דערי הנכן עם כל כמכם מעור כא מקדום כאו פמשפע ונקן כל פמרו אל כשמחל של בשר יוך וכדרר שמו (מצרי): ב ובכרפת בשר כמשפע שמוכיר כה שלוח וכי בל במוחל של בשר של יולם כאג דלמרדי אפיל בשים כשלם ומולם של של יולם כאג דלמרדי אפיל בשים כשלם ומולם של של מי וכים כאג דלמרדי אפיל בשים בשר של היו ביו די שניפים . בשר לומר של רכים סכל ומים ומר

מנו אוכרדם ניי

שר חדלו כחמנם בכרכה [כ"]: נ בין קורם יסיו. כיינו (כדרי חבל רשמ ברכ" מים כן כמים פי כריב פיב: ד נכרכה למרך מכל מכר משלמו רשמי לכשרד וכניקופי מסריל מיחה כשמנם מגדיל נורו כוכור חפנית וחמרו פנימום משמם דוטר למוך ימד שני מיכ וייל דשמצי משרייל כיון דרכים לרישים לתורחו כרכים דמי וכס"ג מיחמ כמשובת מרשב"מ ם" קמ"מ: ה מס דיננים" שדינג הברכי לנמדי וספה סי שלה המרה כמיקן מבמים ותכווייםו כשונג מכל כמדר מריך לחור למהלח ייח כמים כי קד ופי קייר ל") פין ומתים שם פין: וכק רשתור פי שתחם כרכת רפוים וחם יחזר ריאמר סבינו ילפרך לומר רפודש פשם מחרה דליל על הפור ויחים ברכם לבעלם דחון מחורין כשכיל ערים חבל חם לח מתם דסמים יחמר פנינו וחמ"כ בפזנו (מ"ם ס" ק"כ ולח וכ"ה) ומכם ים כאן פים: ז פרש כשימ: רחמום כאי השונה כפת צרם וסית (כצים ס"ל וכ"ח) ולה כוי חמימה כפחים דמירם" כתמרת דף י"ג דמרכת ש"ת כחמימה קח התמנית ותכל מילי ולכן

א * • אם רצה לתומוף בכל (פ) כרכ' מהאמצעיות מעין הברכה מוטוף כתבר היה לו תולה מבקש עליו (י) רחמים בברכת רפאינו "הית צרד, פינסה מכקש עלי בגרכת השנים א ובשומע תפלי יכול לשאול כל (י) צרביו שהיא בוללת כל הבקשו: מנה ושמות מוסיף (א) יחמיל נכינם ולח"ב מופיף מכל כת יופיף ולמו"ב יממיל סכיכם (מור פיפן מקק"ו) (ב) יולחר"ר יונה כשמסוף בברכה מעין אותה כדכה אם מוסיף אותה בשביל כל ישראל אומר אותה כלשון רבים ולא בלשון יחיד ולא יוסיף אלא בסיף הברב' ולא באמצע ואם שואל צרכיו ממש כגון שיש לו חולה בתוך ביתו או שהוא צריך לפרנסה יכול לשאול אפילו כאמע הברכה ורוא שישאל בלשון יחיד ולא כלשון רבים ב וככרכת (י)שומע חפלה זכן בסוף החפלה ג בין קודם יהיו לרצון בין אחריו יכול לשאול בין בלשון יחיר בין בלשוןרבים בין צרכיו ממש כין צרכי רבים:

ב "י ניש מי שאומר שכשמומיף ד בברכה לעורך יחיד

לא יאריך: נ ה ז אם דילנ או מעה ככרכה אחת מהאמצעיות אינו ני ה ז אם דילנ או מעה ככרכה אחת מהאמצעיות אינו צריך לתזור אלא לראש הברבה שפטה או שרילנ

באר ונולה

לו בים כל מפרים ומכמו כשם מושחקון מנודים נישים או הנוצי מושחקון מנודים נישים מושח כשם

שמשים לבוחים ובישים במשפים לבוחים ובישים במשפים במ

דעל מדבונה משנה משנה בי של משות היים של היים בי בשמם לה של היים היים היים בי בשמם לה של היים בי בשמם להיים בי בשמם בי בשמם להיים בי בשמם ב

מנר לפוק אוריך להומרה על כסדר : תורונה דעק"א בשל מקר למפר כחנ לף קודם חם אי אותר משקמם ליון מפורים להונו פרי קיים מיא מיא מיים להונו בסי מיא מביטיא יידי מיי דיים כל האנר מיים" (למו מולי ב' אלו מונית מלט, לו בשני דעה מלטום אחר - אלו מונית בשני דעה מלטום אחר - אלו מונית ב

שכות כמשפת ויתכן טי זה מפיז מיש: ונרחם לפלכה כיון דקרל במידי דספיקה שת זמלל דדך נדנה כדחיתה בת" ק"ו סיד כשרן שם ססק כנרכה וה"ל להוש כה דכר כ"ם כהן שרוב הרישום פ"ל כן כמ"ם כ"י כם ר"ם נפשם כן לומת די כל הרישות וכדן לעשום כן להתמלל שנית דרך הרכה אם לא מתר המלך המשפש בולמיר. רבי בשור פ" ק"ק מי שמשם ותחם שלך מוסב הרקה ומשפש בין רים לי"ב החר לערכת השיבה וחיים קורם ששקר רגליו אבל למחר ששקר רגליו הור לראש כ"ב פישן תקפ"ב :

ליקם ומספס כן כ"ם ל"כ החר למיכה השנם שפכם וה"מ מחר מנו משקר רגליו אכל להגד שמקר רגליו החר לרמש כ"כ סימן הקפ"ב :

"ליש"ב (א) יחדל ככנים כו "דלריך למשח פיקר ממטופ שפנים חיום של חשים שעל: (ב) ולשרי כו . בנת' אחי פיק דמיא חרי כלים

"ליש"ב של אים לרכי ולרין אחי"ב יחסלל של הטלה לפני כי וממוף ולפני כ' ישפוך שיחו ואין שיחש אלא מפלים כד ריי לפנים יחשלל מדשים השל הרכיו של משם הציי ובי אלא מדבי ובי אלא מדי ארי בירו לדר במח אם ידי לפני ומו מלם כחוך כיתו אותר כנוכח חיום להיו להר ברכים ששים אחר שלא מדם לרכי בשיח אם כל ברכים ומכים מיחד כל ברכים ליותר חיים בר חיים שלא מדם לרכיו בירו אם כל שלא מותר בירו חיים בירו שלא לותר בסוף כל ברכים ליותר אלי חיים בר אותר כל מותר בירו אם בכרים שיח בירו שלא לותר בסוף בל ברכים מיחד ליון אותר משום בל ברכים ליותר לאיי שלא לורכיו בכיף אלים בל ברכים ליותר לאיי שלא לורכיו בשיח אלים בל ברכים בירו בירו בירו אלים בל ברכים ליותר לאיי שלא לורכי בשום שלא שלא בשרו בלי שראל לורכי בכים אחר לוו שלא שלא בשרו בליו שלא משר לוון מלא שלא לא משר לא משל ברכים בירו הוא שלא משכל כל ברכים משום לוותר בליו לאמום בליו שלא משר לאו שלא בשרו בל מרכים לוו הבירו שלאל מרכי בירו שלא משר לאו שלא מרכי בירו שלא משר לאו שלא מרכים במום מתוכדה לאו בלבל בלכל ברכים לוו בירו שמול לאמום בלים ברכה בירו בלום ברכים לוותר בליו לאום ברכים בלוו ברכים לוותר בליו לאמום ברכים בלוו שלאל להכיר בירו שלאל מרכי בירו שלאל מרכי בירו בלום ברכים לאו ברכים לאות בלה בירום בלום ברכים לא דביו בירו שלאל מרכי ברים ברכה ברכה בירה בירו בלוו ברכים לאו ברכה בירו בלוו ברכים לוותר בלוו בירו שלאל מרכי ברכים ברכה ברכה בירו בלוום ברכים ברכים בלוו בירו שמול לאום ברכים בלום בלוום ברכים בלוום בלוום בלוום בלוום בלוום בלוום בלוום בלבים בלוום בלבים בלוום בלבים בל חבמים לחוב נמור מין למדם כמה שמוכיף לח"כ חבל כחמלם הברכה לה דכיון ששואל מרכי רכים בחמום הכרכה ביהה כמוכיף כל המוכם שחקם הבמים ושיון כצ' ששול לרסר ממש כנון מל מולם שים כליתו שיתרמה יכול להומרם כל' יחדר חופרי כלמום סבוכם וסיים ושמרים שם יש לו תולם בתוך ביתו כר'. ולה הזכר כאן בפוף סברכם אלה ברכת כחולם סחם קאתר דתמתם לפר במתום סברכה יכול לשאו כל צוכר כיון שורך עו לפי שבם וכות שיאור מותר לפתשל אף מוכר לפור אפי שאין לו עורך ככם י חים כחינום פוח דכשית יכול נימור כל מם שחפן רק שלא יאריך אכל חחר יח יכול לבשריך וכיכ כיי כשם